

Насловни бок: Ђура Папгаргай прима златну плашту Найлепши глумец аматер Југославије, Хвар, 1970.
Насловна страна: Ђура Папхархай прима златну плашту Најбољи глумац аматер Југославије, Хвар, 1970.

Ровњачки соблазні, Папгаргай,
Р. Керестур, 1995.
Равничарске соблазни, Папхархай,
Р. Крстур, 1995.

Ирина Гарди Ковачевич
ДЮОРА ПАПГАРГАІ (1936–2008)

Видавателе
Завод за културу војводинских Руснацох
Театрски музеј Войводини

За видаватељо
Мр Сергей Тамаш
Мр Зоран Максимовић

Редактор видана
Ивана Кочи

Лекторе
Ирина Гарди Ковачевич
Ивана Кочи

Коректор
Наташа Мецек

Подобово-графичне решене:
Дарко Вукович

Штампарија
„Alfagraf“, Петроварадин
Тираж: 400

ЗАВОД ЗА КУЛТУРУ
ВОЈВОДИНСКИХ РУСНАЦОХ
ЗАВОД ЗА КУЛТУРУ ВОЈВОДИНСКИХ РУСИНА

ПОЗОРИШНИ МУЗЕЈ ВОЈВОДИНЕ
THE THEATRE MUSEUM OF VOJVODINA
www.pmv.org.rs

Ирина Харди Ковачевич
ЂУРА ПАПХАРХАЈІ (1936–2008)

Издавачи
Завод за културу војвођанских Русина
Позоришни музеј Војводине

За издаваче
Мр Сергей Тамаш
Мр Зоран Максимовић

Уредник издања
Ивана Кочи

Преводилац
Ирина Харди Ковачевич

Лектори
Ирина Харди Ковачевич
Ивана Кочи

Коректор
Наташа Мецек

Ликовно-графичко решење
Дарко Вукович

Штампарија
„Alfagraf“, Петроварадин
Тираж: 400

Публикација реализована зоз потримовку
Покрајинског секретаријата за културу
Влади АП Войводини

Публикација је објављена уз подршку
Покрајинског секретаријата за културу
Владе АП Войводине

ДЮРА Папгаргай

Ирина Гарди Ковачевич

ЂУРА Папхархай

Ирина Харди Ковачевич

Дю. Папгаргай (Провокатор),
Полицае, Мрежек,
Н. Сад, 1970.

Ђ. Папхархай (Провокатор)
Полицајци, Мрежек,
Н. Сад, 1970.

Дюрови Папгаргайови руска бешеда була "його кошулька", ёй слово, написане, вигварене, причасц пред тайну ествованя... Як його почитователе мушели бы зме шлідзиц тото його прешвечене же ше лем у власним чловек може чувствац свой. Заглобени зме у факту же тата иста бешеда, розкошно богата у його литератури, дзекеди худобна за вирази припознаня. Руснацы нігда не допатрали епски способы указования припознаня. З опомнуком: не хваліц ше, допущиц другим най це хвала, одховани генерациі и тата стриманосц осталася укоренена глібоко у национальним естве. Та зме стримани и у слове о своіх, а хто же баржей наш як поета Папгаргаї, котри нашо мацеринске слово з праху каждодньюносци дзвигнул по пошвецени хмари вичносци? Еден выбор фотографий, лем кратки препатрунок його полувиковней, а нашого театра штерацецрочнай драги, по котрой вон преходзел будуюци руску театрскую историю... И даскельо шори здогадована на його невичерпну креативносц, костелниковска отплата нашого длуства. Ни-а, то причина за тот каталог, надпомнүце и опомнүце же длуство остава у заєдніцким власніцтве.

Ђури Папхархай је русински говор био „његова кошульцица“, његове речи, написане, изговорене, причест пред тајном постојања... Као његови поштоваоци, морали бисмо следимо то његово убеђење да се човек само у сопственом може осећати свој. Заглављени смо у чињеници да тај исти говор, тако розкошно богат у његовој литератури, јесте понекад сиромашан у изразима признања. Русини никад нису неговали епске начине одавања признања. Опоменом: о себи никад не говорити похвално, дозволити другима да то учине, одгајање су генерације и та суздржаност осталася је укорењена у дубинама национальног бића. Па смо суздржани и у речима о својима, а ко би то био више наш од песника као што је Папхархай, који је нашу матерњу реч из прашине свакодневице винуо у посвећене облаке вечности? Један избор фотографија само је летимичан преглед његовог полувековног, а нашег позоришта четрдесетогодишњег пута, којим је он пролазио градећи русинску културну историју... И још неколико редова подсећања на његову неуморну креативност, то је костелниковска отплата нашег дуга. Ето, то је разлог за овај каталог, подсећање и опомена да главница остаје у заједничком власништву.

КАЛАМАР РУСКОГО КУЛТУРНОГО СТЕБЛА

Вчас ище, а було бы и препотентно и недостойно на мало простору и у кратким чаше подумац повесц дацо значне, а конечно, о духовним нашлідстве котре за собу охабел Дюра Папгаргай. Права мира з тей нагоди то приятельске здогадоване, шведочене з памятками яки його мене асоцирує у здогадованю каждого з ким за живота витворойвал вязи з котрима умрежовал свойо глібоки прешвеченя и пошвеценосц рускому слову и еству.

Явни стретаня з Дюром Папгаргайом почали теди, кед кніжки литератури по руски були скоро утопия – а вон ю, ище млади, написал. И з тим и з роботу котру выбрал и кончел як мисию, на исте одшмелел других. З виру до тей наймладшай славянской литератури, котра мала прэйсц пошвидшану драгу по европску, отверал автострады: Митинг поэзії, незабутне национальне поетске швето, "Литературне слово", полигон за шицких цо ше лем надумовали писац, нови гарадичи у "Шветлосци", едицию "Жридла" фундамент за уход до такволаней "смугастей едиций", по "Верхи" и выбраны творы. А звонка тей главней драги конарели ше його интересованя: аматерски театр "Дядя", вец Мемориал, два театрски сцени ёдного театра з професийну функцыю, драмаски студио, школа за тих цо жадали вецей знаня, (та и кед витворени нашлідзени сон Петра Ризнича о професийним театре)... Вон вимагал, вон верел же мож - вецей. З його визії настало и швето культуры "Червена ружа", швето литературы "Костельнікова ёшень", числени манифестаціі котри були, або и остали маркере национальнаго ества. Остатня на котрой ше ангажовал то тата цо є пошвецена його найпаметлівшому професорови: Гаврилови Надьови. Интуитивно находзел з ким може найвецей и найдалей, та зоз своіх шлідбенікох творел новых креативцах. Рускей Матки накаламел идею о Фестивалу монодрами, з истодумнікамі о професийней одвічательносці у аматерским твореню пробовал витворыц Форум творительго, не одуставал од литературного стретнца поетесох у Новим Садзе под меном Ангели Прокоповей... У чиёй креаціі ше реализує тата його визия, хто после нього будзе каламар руского культурного стебла?

"Литературне слово", март

28. март 2008.

Женідба, Гоголь, Вербас, 1957.

Женидба, Гоголь, Врбас, 1957.

ГОРОДСКИ АМАТЕРСКИ ТЕАТЕР ВЕРБАС - СЕКЦІЯ ЗА РУСИНОХ -

Дава дна 22. IV. 57 / Бондарск / театральны фалат

ЖЕЬИДБУ

комедију у трох юрох од М. В. Гоголя.

ОСОБИ:

Агафія Тихоновна, млада	Ана Арт
Аріна Пантелеімовна, ніжна	Асенія Міклош
Фіока івановна, пітчица	Андрія Салонта
Іван Кузьміч Подкоlesski, дворски соўніцькі	Тура Папхархій
Ілія Фоміч Кошкарёв, юго прияцель	Іван Бессерині
Іван Павловіч Ратота, егзекутор	Осіп Міклош
Балтазар Балтазарович Жевакон, матроцкі офицер	Владо Івараді
Душника, служыльца	Ана Ўіфлухі
Штефан, Подкоlesskin слуга	Міхайдо Нота
Режисер: Іван Бессерині	Суфлер: Еуфемія Бессерині
	Інспіцыент: Даніло Нота

Карти ще можу дастац у Хромінш Влодзін-Скребчы, а из дзень преставы на благаўні тэатру.

Цени местаах:

I место 60- дн II место 50- дн.
ПОЧАТОК НА 20 ГОДЗИННІ

Подозрыва особа, Нушич, Р. Крстур, 1967.

Сумніво лице, Нушич, Р. Крстур, 1967.

КАЛЕМАР РУСИНСКОГ КУЛТУРНОГ СТАБЛА

Још је врло рано, а било би и препотентно и недостојно на мало простора и у кратком времену замислiti да се може рећи нешто значајно о духовном наслеђу које је иза себе оставио Ђура Папхархaji. Права мера том приликом јесте пријатељско сећање, сведочење успомена које његово име асоцира у памћењу свакога са киме је за живота остваривао везе, са киме је умрежавао своја дубока убеђења и посвећеност русинској речи и бићу.

Наша срећа су почела тада кад су књиге литературе на русинском биле скоро утопија - а он је, иако још млад, написао. И на исто одсмелио друге. Са вером у ту исту литературу, која је имала да пређе убрзани пут до европске, отварао је аутостраде: Митинг поезије, незаборавни национални песнички празник, „Литературне слово“, полигон за све оне који су се само намишљали да пишу, нове степенице „Шветлосци“, часописа који је постао репер текућег у уметности и науци, едицију „Извори“, темељ за улаз у такозвану „пругасту едицију“ (још једна његова оваплоћена идеја), до „Врхова“, најбољег што је ново написано на русинском и сабрана дела, већ зрелих књижевника. А изван тог главног пута, рачвала су се његова интересована, аматерско позориште „Ђађа“, онда Меморијал истог имена, две театрске сцене једног театра у професионалној функцији, драмски студио, школа за жељне знања (па и кад се остварио наслеђени сан Петра Ризнича о професионалном позоришту, он је тражио, он је веровао да може – више). Из његове визије настао је и празник културе „Црвена ружа“, празник литературе „Костелникова јесен“, бројне манифестије које су биле и остале маркери националног бића. Последња на којој се ангажовао да заживи посвећена је његовом незаборавном професору Хавријилу Нађу. Интуитивно је налазио оне са којима ће моћи највише и најдаље, те је од својих сарадника стварао нове креативце. Русинској матици накалемио је идеју о Фестивалу монодраме, са истомишљеницима о професионалној одговорности у аматерском стваралаштву покушао је да остави Форум стваралаца, није одустајао од књижевног сусрета поетеса у Новом Саду под именом Ангеле Прокоп... У чијој креацији ће се реализовати та његова идеја, ко ће после њега бити калемар русинског културног стабла?

Ирина Харди Ковачевић
„Литературне слово“, Март, 28. март 2008.

Ансамбл **Женидби**, Гоголь, Р. Керестур, 1969.
Ансамбл **Женидбе**, Гоголь, Р. Крстур, 1969.

Колектив **Женидби** у драже до Словачкеј, 1969.
Колектив **Женидбе** на путу за Словачку, 1969.

ТЕАТЕР – ПАПГАРГАЙОВА ДРУГА ЛЮБОВ

Дюра Папгаргай ю свою театралну діялносц запачал ище як школьнік керестурскай гімназіі, там дзешка коло пейдзешатих роков прешлого віку. Вон напоминал же ше тэди понукал професорові Ризничові „бавиц забаву”, але го тэди Ризнич не вжал до огляду. Прето ше Дюра зоз пайташамі зоз сущэства дагварел і сами порихтали „забаву” і виведли ю за свойсце сущэство у „Штрангarker” (у сали карчмы, чий власнік дакеды була ніна Штрангарова і по ей прэзвіску у Керестуре познаты ёй будинок). Медзітим, уж 1956. року йога театрални наступ зазначени і у средствох явного інформаваня, перше у Новім Садзе (дзе праве закончовал стredню фізкультурну школу), а веци у Вербаше, дзе почал робіц як наставнік фізичнай культуры.

Глумел у осем театралных фалатах, і то: у „Злей жени” Й. С. Половіча (Срета) у Н. Садзе, „Покондиреней тикви” тиж Й. С. Половіча (Ружичич) у Вербаше, у Гогольевої „Женідбі” (Подколесін) і „Хижі на углі” Б. Двордевіча (Міча) тиж у Вербаше, а веци у Новім Садзе знова у Гогольевої „Женідбі” (Подколесін), „Орачох” Михайла Ковача (Баран), та у Рускім Керестуре у „На дну” Максіма Горкого (Сатін), а закончел глумецку карієру у Новім Садзе зоз улогу у театралним фалаце „Поліцае” Славомира Мрохека (Провокатор), за котру є на Союзным фестывалі аматэрских театрах тэдышній Югославіі прэглашэні за найлепшага глумца 1970. року.

Як режисер першираз є зазначены 1960. року у КПД „Максім Горкі” у Новім Садзе (кед ше упісал на Факультэт), дзе режирав Гогольеву „Женідбу”. Од 1962. по 1970. рок режирав у Рускім Керестуре 12 театралных фалат і ўноддійки. Од 1972. по 1995. рок режирав ішце 18 театралных фалаті, спомедзі котрих 8 у Новім Садзе, 8 у Рускім Керестуре і 2 у Шидзе.

Зоз тим вон не вічерпал свою театралну діялносц. Треба спомніц же вон быў ёден з главных предлужковачох Ризничовай ініцыятывы і намагання за сноване професійнага рускага театра. Як перши крохай 1969. започате сноване Аматэрскага рускага театра „Дядя” зоз шедзісском у Новім Садзе зоз Керестурску і Новосадску сцену і Драмскага меморіяла Петра Ризніча Дядя, а закончене зоз снованьем Рускага народнага театра „Петро Ризніч Дядя” зоз шедзіском у Рускім Керестуре. Попри тим, вон напісац і 23 театралных фалаті і осемдзешатых роках полні штиры рокі быў гонорарны директор Драми Сербскага народнага театра у Новім Садзе. То найлепши доказ же му театр, пасля літаратуры, быў друга любов.

Дюра Латяк
“Шветлосць”, 2 - 2008

Концерт за пса и шмеце,
Кањух, Н. Сад, 1972.

Концерт за пса и смеће,
Кањух, Н. Сад, 1972.

Пропынційна дзівіка,
Буачидзе (З. Сегеди, М. Чакан і З. Сакач), Р. Керестур, 1975.

Девојка из провінції,
Буачидзе (З. Сегеди, М. Чакан і З. Сакач), Р. Крстур, 1975.

ПОЗОРИШТЕ – ПАПХАРХАЈЕВА ДРУГА ЉУБАВ

Ђура Папхархаји је своју позоришну делатност започео још као ћак крстурске гимназије, тамо негде око педесетих година прошлог века. Говорио је да се тада нудио професору Ризничу „да игра забаву“, али га тада Ризнич није узео у обзир. Зато се Ђура са друговима из комшилука договорио и сами су спремили „забаву“ и извели је за свој комшилук у „Штрангарки“ (у сали крчме, чији је власник некада била тетка Штрангарова, и према њеном презимену у Крстру је позната њена кућа). Међутим, већ 1956. године његов позоришни наступ су забележила и средства јавног информисања, прво у Новом Саду (где је управо завршавао средњу фискултурну школу) а после и у Врбасу, где је почeo да ради као наставник физичке културе.

Глумио је у осам позоришних комада, и то: у „Злој жени“ Ј. С. Поповића (Срета) у Н. Саду, „Покондиреној тикви“ тгакође Ј. С. Поповић (Ружичић) у Врбасу, у Гогольевој „Женидби“ (Подкољесин) и „Кући на углу“ Б. Ђорђевића (Мића) такође у Врбасу, а онда у Новом Саду поново у Гогольевој „Женидби“ (Подкољесин), „Орачима“ Михајла Ковача (Баран), те у Руском Крстру у „На дну“ Максима Горког (Сатин), а завршио је глумачку каријеру у Новом Саду улогом у позоришном комаду „Полицијаци“ Славомира Мројека (првокатор), за коју је на Савезном фестивалу аматерских позоришта тадашње Југославије проглашен за најбољег глумца 1970. године.

Као редитељ први пут се јавља 1960. године у КПД „Максим Горки“ у Новом Саду (kad је уписао факултет) где је режирао Гогольеву „Женидбу“. Од 1962. до 1970. године режирао је у Руском Крстру 12 позоришних комада и једночинке. Од 1972. до 1995. режирао је још 18 позоришних комада од којих 8 у Новом Саду, 8 у Руском Крстру и две у Шиду.

Тиме он није исцрпео своју позоришну делатност. Треба споменути да је био један од главних настављача Ризничеве иницијативе и тежње за оснивањем професионалног русинског позоришта. Као први корак 1969. започето је оснивање Аматерског русинског позоришта „Ђађа“ са седиштем у Новом Саду, са Крстурском и Новосадском сценом и Драмског меморијала Петра Ризнича Ђађе, а завршено је са оснивањем Русинског народног позоришта „Петро Ризнич Ђађа“ са седиштем у Руском Крстру. Поред тога, написао је и 23 позоришних комада и осамдесетих година је пуних четири године био хонорарни директор Драме Српског народног позоришта у Новом Саду. То је најбољи доказ да му је позориште, после литературе, було друга љубав.

Ђура Лаћак
„Шветлосц“, 2-2008

Ревизор, Гоголь, Р. Керестур, 1977.

Ревизор, Гоголь, Р. Крстур, 1977.

Чудо у Шаргану, Симовић, Н. Сад, 1978.

Чудо у Шаргану, Симовић, Н. Сад, 1978.

КРАТКА БИО-БИБЛИОГРАФИЯ ДЮРИ ПАПГАРГАЯ

Дюра Папгаргаі, професор югославянской литератури, писатель, новинар, главни и одвичательны редактор часопису за литературу, культуру и дружтвени питання „Шветлосць”, драмски діяч и инициатор веций культурных манифестаций у нашым народзе.

Народзел ше у Руским Керестуре 11. новембра 1936. року. Оцец Дюра, мац Магдалена, народзена Роман. Основну школу и нішту гімназию закончел у своім валале (1943–1951), стредню физкультурну школу у Новим Садзе (1952–1956), дзе закончел студіі и дипломовал югославянску литературу на Філозофскім факультету (1960–1964). Робел як наставнік у основнай школы у Вербаше и Руским Керестуре (1956–1959), потым як новинар у Редакцыі новинах „Руске слово” (1963–1966), а вец як главни и одвичательны редактор обновленого часопису „Шветлосць” у НВП „Руске слово” (1966–1993).

Жовта, Михіч, Н. Сад 1975.

Жута, Михіћ, Н. Сад 1975.

Вистата коніца, Папгаргаі, (А. Рац и М. Скубан), Р. Керестур, 1979.

Уморна коњица, Папхархаји (А. Рац и Н. Скубан), Р. Крстур, 1979.

Варшавски аларм, Коростильов, Н. Сад, 1979.

Варшавски аларм, Коростильов, Н. Сад, 1979.

Автобус, Стратиев, Н. Сад, 1985
Аутобус, Стратијев, Н. Сад, 1985.

Концом седемдзеших и у першай половік осемдзеших роках источасно быў і гонорарны драматург, а потым як директор Драмы Сербскага народнага тэатра ў Новім Садзе (1979–1982). Визначны ё поета, прозы і драматычны пісатель, літаратурны критичар, антологічнай і театральнай режысер. Аўтар ё веckшага числа кніжак поэзіі і прозы як за адроснутых, так і за дзеци. Напісаў потеры раз і 23 драмы, котры му ѿбяўвены, а скоро шыцкі і виводзены на сцены або на радію.

Даёдны з яго твороў преложены і на другія языки (сербски, словацкі, російскі, мадянскі, румунскі, украінскі, летонскі, ёрменскі).

Свою театральную кар'еру запачаў ішча як школьнік керестурскай гімназіі, але першы юношескі наступ зазначены аж 1956. року ў Новім Садзе, а істоты року – і ў Вербаше.

Як режысер почал 1960. року ў КПД „Максім Горкі” ў Новім Садзе, дзе режырал Гогольеву „Женідбу”. Ёден ё спомедзі найзначнейшых ініцыятаў сноўнай Аматэрскага рускага тэатра „Дядя” зоз сценамі ў Новім Садзе і Рускім Керестуре і дзялгороцны юношескі уметніцкі рукаводзельца. У тым тэатре вони і ўсовершэлі свойе режысерскіе іскуствы і ту вітворэлі найвекушу часці режыйных постановак.

Генерале, Пекіч (В. Бодняець і М. Скубан), Р. Керестур, 1986.
Генерали, Пекіћ (В. Бођанець і Н. Скубан), Р. Крстур, 1986.

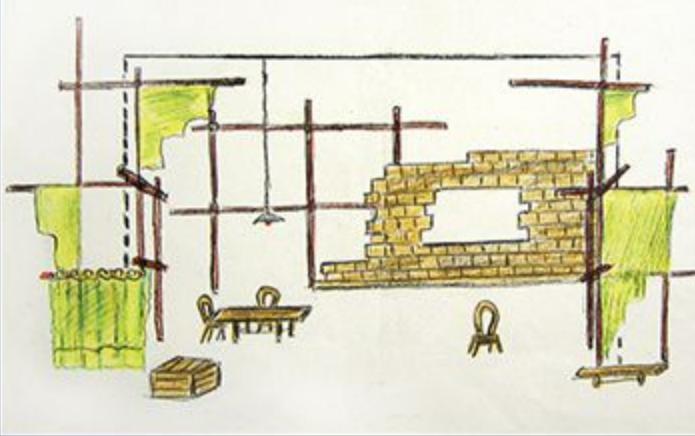
Лес, Островски (А. Рац), Р. Керстур, 1988.
Шума, Островски (А. Рац), Р. Крстур, 1988.

За свою плодну роботу на вецей польох култури достал веќше число значних наградох и припознаньох. Найзначнейши медзи љима то: Награда „Невен” (1980), Искри култури КПЗ Войводини (1982), Октоберска награда Городу Новог Сада (1984), Вукова награда КПЗ Сербії (1996), Награда „Александер Духнович” (1997) и Награда за животне дјело Друштва писатељох Войводини, једини є руски творитељ котри примал националну пензију.

До скорейчасовей пензијі пошол 1993. року зоз должностници главного и одвичателнога редактора часопису „Шветлосц”, значно начатого здравја. Умар несподизивано 15. марта 2008. року у Новим Садзе, а похован є 17. марта истога року на теметове у Руским Керестуре.

У Едену, на востоку, Пекич (М. Зазуљак и М. Варга), 1988.
У Едену, на истоку, Пекић (М. Зазуљак и М. Варга), 1988.

Скица сценографија за *Мој дворец*, Јилек, Н. Сад, 1991.
Сценографска скица за *Мој дворац*, Јилек, Н. Сад, 1991.

Колектив представи
Агафия старога попа дзивка,
Папгаргай, Р. Керестур, 1992.

Колектив представе
Агафија, старога попе ћерка,
Папхархаји, Р. Крстур, 1992.

КРАТКА БИО-БИБЛИОГРАФИЈА ЂУРЕ ПАПХАРХАЈА

Ђура Папхархаји, професор југословенске књижевности, писац, новинар, главни и одговорни уредник часописа за литературу, културу и друштвена питања „Светлост”, драмски делатник и иницијатор више културних манифестација у нашем народу.

Родио се у Руском Крстуру, 11. новембра 1936. године. Отац Ђура, мајка Магдалена, рођена Роман. Основну школу и нижу гимназију завршио је у свом селу (1943-1951), средњу физкултурну школу у Новом Саду (1952-1956), где је завршио и студије и дипломирао југословенску књижевност на Филозофском факултету (1960-1964). Радио је као наставник у основној школи у Врбасу и Руском Крстуру (1963-1966), а онда као главни и одговорни уредник обновљеног часописа „Светлост” у НИП „Руске слово“ (1966-1993).

Крајем седамдесетих и у првој половини осамдесетих година истовремено је био и хонорарни драматаруг, а потом као директор Драме Српског народног позоришта у Новом Саду (1979-1982). Истакнути је песник, прозни и драмски писац, књижевни критичар, антологичар и позоришни редитељ. Аутор је већег броја књига поезије и прозе, како за одрасле, тако и за децу. Написао је и 23 позоришна комада, који су му објављени, а скоро сви и извођени на сцени или на радију.

Обешеняк, Пекич, Н. Сад, 1992.
Обешењак, Пекић, Н. Сад, 1992.

Љубица, прва особа множине,
Вучетич (Лю. Дудаш), 1991.

Љубица, прво лице множине,
Вучетић (Љ. Дудаш), Н. Сад, 1991.

Две карти за Ерусалим,
Папгаргай, Прешов (Словачка), 2002.

Две карте за Јерусалим,
Папхархаји, Прешов (Словачка), 2002.

Нека од његових књижевних дела преведена су и на друге језике (српски, словачки, руски, мађарски, румунски, украјински, летонски, јерменски....).

Своју позоришну каријеру започео је још као ученик у крстурској гимназији, али су први озбиљнији његови позоришни наступи забележени тек 1956. године у Новом Саду, а исте године и у Врбасу.

Као редитељ бележи почетке 1960. године у Културно-просветном друштву „Максим Горки“, у Новом Саду, режијом Гогольеве „Женидбе“. Један је од најзначајнијих иницијатора оснивања Аматерског русинског позоришта „Ђађа“ са сценама у Новом Саду и Руском Крстру и дугогодишњи његов уметнички руководилац. У том позоришту је и усавршио своје редитељско искуство и ту је остварио највећи део својих редитељских поставки.

За свој плодоносан рад на више поља културе добио је већи број значајних награда и признања. Најзначајнија међу њима су: Награда „Невен“ (1980), Искра културе КПЗ Војводине (1982), Октобарска награда Града Новог Сада (1984), Вукова награда КПЗ Србије (1996), Награда „Александар Духнович“ (1997) и Награда за животно дело Друштва писаца Војводине. Он је једини међу русинским истакнутим ствараоцима који је био корисник посебног друштвеног признања – националне пензије.

У превремену пензију отишао је 1993. године са дужности главног и одговорног уредника часописа „Светлост“, значајно начетог здравља. Умро је неочекивано, 15. марта 2008. године у Новом Саду, а сахрањен је 17. марта исте године на гробљу у Руском Крстру.

Обешеняк, Пекич, Н. Сад, 1992.

Обешеняк, Пекић, Н. Сад, 1992.

*Жобрача гора, Папгаргай (режија М. Зазуљак),
Р. Керестур, 1995.*

*Просјачка гора, Папхархаји (режија М. Зазуљак),
Р. Крстур, 1995.*

ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРИ У ОКРЕМНИХ КНІЖКОХ:

1. *Ту, такои при шерцу*, писні, 1969.
2. *Олово, черешньов квет*, писні, 1974.
3. *Не дам свойо роки и квіт*, поезия о дзецах, 1977.
4. *Тровач снох*, писні, 1978.
5. *Конец швета*, приповедки о дзецинстве, 1980. и 1989.
6. *Чуваре хмарох*, поема, 1981.
7. *Вина*, приповедки 1984. по руски, (Вина) 1984. по словацки
8. *Ордас ёвек* (Вовчи роки), вибор писньох, 1988. по мадярски
9. *Образы на скори*, руска трилогия (три театрални фалати, поема Преклятство Косцеліска и авторов закончуюци коментар), 1988.
10. *Наталка, дзивче хторе любело коні*, сліковніца за дзеци, 1989. по руски, 1990. по словацки, 1996. по українски
11. *Путоване на юг*, писні, 1991. и 1998, а на англійским 2006.
12. *Уроси кощак сон*, вибрани писні, 1998.
13. *Запор*, вибрана проза, 1999.
14. *Живи цині*, вибрани драми, 1999.
15. *И сенком и прахом*, изабране песме, избор приредио Драшко Ређеп, са русинског првео аутор, 2003.
16. *Били янтар*, писні, 2006.

Чудо у Шаргану, Симович, Н. Сад, 1978.

Чудо у Шаргану, Симович, Н. Сад, 1978.

ДС "МАТКА" - НОВИ САД
от п'ятага 16 мая у НЕТКИ

НАТАША МАКАЎ МУДРОХ

ЯК

НОВА МАСОНКА

А АЖ З КОЦУРА
(МОНОДРАМА)

ТЕКСТ И РЕЖИЯ:
Д. ПАПГАРГАЙ

АССИСТЕНТ И ОРГ.:
М. БУЛЬЧИК

ПРОДУЦЕНТ:
ВЛ. ГАРГАЙ

ПОЧАТОК НА
20 градус

УХОД: *Ларуцько*

Автобус, Стратиев (В. Коциш, Н. Дудаш, З. Павлович и С. Пушкаш), Н. Сад, 1985.

Автобус, Стратијев (В. Коциш, Н. Дудаш, З. Павловић и С. Пушкаш), Н. Сад, 1985.

КЊИГЕ:

1. *Ту, одмах крај срца*, песме, 1969.
2. *Олово, трешњин цвет*, песме 1974.
3. *Не дам своје године и квирт*, поезија за децу, 1977.
4. *Тровач снова*, песме 1978.
5. *Крај света*, приповетке о детинству, 1980. и 1989.
6. *Чувари облака*, поема, 1981.
7. *Кривица*, приповетке 1984. на русинском, (Вина) 1984, на словачком
8. *Ордес евек (Вучје године)* избор песама, 1988. на мађарском
9. *Иконе на кожи*, русинска триологија (три позоришна комада, поема Проклетство Косцељска и авторов завршни коментар) 1988.
10. *Наталка, девојчица која је волела коње*, сликовница за децу, 1989. на русинском, 1990. на словачком, 1996. на украјинском
11. *Путовање на југ*, песме, 1991. и 1998. а на енглеском 2006.
12. *У роси коштунац сан*, изабране песме, 1998.
13. *Пролом*, изабрана проза, 1999.
14. *Живе сенке*, изабране драме, 1999.
15. *И сенком и прахом*, изабране песме, избор приредио Драшко Ређеп, са русинског првео аутор, 2003.
16. *Бели ћилибар*, песме 2006.

GLAS TРЕБИЊА • 1. JUL 1974.

REPETOAR
XVIII
FESTIVALA
DRAMSKIH
AMATERA
JUGOSLAVIJE

XVII
DAP

8. Jul: Miroslav Kraljević: »GOLGOTA« — Amatersko pozorište Novi Sad: »DALOGSCENA POGODICA« — Amaterski ruski teatar »Obdu« — scena RAI Al Kremer
Dražde Lekić: »HALERIJA« — Amatersko pozorište Vojislav Prešin: »DARINKA EZ RAJKOVCA« — Nogometno amatersko pozorište Smederevska Palanka
13. Jul: Miro Đurić: »TRINCE DE UTOČICE« — Senzakcijsko glodalište Ljubljana
12. Jul: Šimeon Gavrilović: »HOMO« — Teatar »Scena 21« — Beograd
13. Jul: Dražde Lekić: »HALERIJA« — Amatersko pozorište Blaža Pešića Branku Bošković: »LICEM U LICE« — KKUD »Sloboda« — Beograd
14. Jul: Hora Tisakor: »MLADOST PRED SUDOM« — Amatersko pozorište »Emin Duraković — Dežurka«
15. Jul: Željko Čobanović: »KRCMA NA GLAVNOM DRU« — Studiočko eksperimentalne kandidate Zagreb
16. Jul: Z. B. Matijević: »GRADANIN PLEMENI« — Amatersko pozorište Umetnik
17. Jul: Makao Gorčić: »AMALOGABANJI« — Amatersko pozorište »Alabarder« — Valjevo
18. Jul: Gorčić: »IFIGENIJA NA TAVREIDI« — Amatersko pozorište »Kultura« — Šabac
Arteljan: »LIZISTRATAS« — Amatersko pozorište »Slobodan Princip — Selje« — Sarajevo.

Швето лампионих,
Пфајфер (М. Биндац и дю. Латак), Н. Сад, 1972.

Празник лампиона,
Пфајфер (М. Биндац и Ђ. Лаћак), Н. Сад, 1972.

Швето лампионих,
Дю. Латак (Јамамото),
Пфајфер, Н. Сад, 1972.

Празник лампиона,
Ђ. Лаћак (Јамамото),
Пфајфер, Н. Сад, 1972.

АНТОЛОГІЇ, ПАНОРАМИ, ВИБОРИ:

1. Антологія поезії (зоз М. Ковачом и Дю. Латяком), 1963.
2. Митро Надъ: *Бакарни дзвон за Дунайом*, вибор писньох, 1967.
3. Слунечни роки, вибор приповедкох за дзеци, ведно зоз Дю. Варгом и Я. Рацом 1969.
4. *Дубока бразда*, вибор приповедкох (зоз Дю. Латяком и Ю. Тамашом), 1975.
5. *Там, коло Дунаю*, вибор прози за преклад на українски язик (зоз Миколом М. Кошишом и Дю Латяком), 1976.
6. Антологія рускей поезії, 1984.
7. *Доме, доме незабутнни*, вибор з рускей поезії, лектира за шесту класу, 1987.
8. *Ми, дзеци сторочя двацетаго*, вибор з рускей поезії, лектира за седму класу, 1989.
9. През шицки поля, вибор з рускей поэциц, лектира за осму класу, 1989.
10. Иво Андрич: *Приповедки*, вибор, преклад Дю. Латяк, 1978.
11. Мирослав Антич: *Дзела и фиялки*, вибор и преклад писньох, 1982.
12. Гавриїл Костельник: *Поэзия*, вибор писньох и студия, 1970.
13. Гавриїл Костельник: *Проза*, вибор прозних творох, 1975.

АНТОЛОГІЈЕ, ПАНОРАМЕ, ИЗБОРИ:

1. Антологија поезије (са М. Ковачем и Ђ. Лађаком), 1963.
2. Митро Надъ: *Бакрено звон за Дунавом*, избор песама, 1967.
3. Сунчане године, избор приповедака за децу, заједно са Ђ. Варгом и Ј. Рацом 1969.
4. *Дубока бразда*, избор приповедака (са Ђ. Лађаком и Ј. Тамашем), 1975.
5. Тамо, поред Дунава, избор прозе за превод на украјински језик (са Николом. Н. Кошишем и Ђ. Лађаком), 1976.
6. Антологија русинске поезије, 1984.
7. *Доме, доме незаборавни*, избор из русинске поезије, лектира за седми разред, 1989.
8. *Кроз сва поља*, избор из русинске поезије, лектира за осми разред, 1989.
9. Иво Андрић: *Приповетке*, избор (превод Ђ. Лађак), 1978.
10. Мирослав Антић: *Толови и шебој*, избор и превод песама, 1982.
11. Хавријил Костелник: *Поэзия*, избор песама и студија, 1970.
12. Хавријил Костелник: *Проза*, избор прозних дела, 1975.

Спитоване, Чехов (М. Кањух и Ш. Гудак), Н. Сад, 1973.

Просидба, Чехов (М. Кањух и Ш. Гудак), Н. Сад, 1973

Зла жена, Стерија (М. Орос и М. Скубан), Р. Керестур, 1967.

Зла жена, Стерија (М. Орос и Н. Скубан), Р. Крстур, 1967.

ОРИГИНАЛНИ ДРАМСКИ ТВОРИ:

1. Остац у себе, 1971.
2. Наволайце 316–24 (Телефон мой приятель), 1973.
3. Вистата коніца, 1974.
4. Бабки зоз слами, 1985.
5. Ровняцки соблазні, 1988.
6. Агафия старого попа дзивка, 1988.
7. Мистични образы шестри Мариям, 1988.
8. Наталка дзивче хторе любелю коні, радио драма, 1988.
9. Наталка кральовна пешацкого острова, радио драма, 1989.
10. Наталка гледа Дону, радио драма, 1990.
11. Наталка на Жобрачей гори
12. Наталка, птица бабица
13. Наталка на буджацким мосце
14. Наталка на журку у баби Юли
15. Масонка з Куртого шору, монодрама, 2002.
16. Масонка на покути у Европи, монодрама, 2002.
17. Далеко гвізда Габура, 2003.
18. Два карти за Єрусалим, 2004.
19. Лапане пилота, 2005.
20. Илия опозиция, монодрама, 2005.
21. Марка Збегньовчарка, монодрама, 2006.
22. Сказка о швінській бундеві, монодрама 2006.
23. Теди кед Макаї ходзел гу Ирини (2008.)

Зла жена, Стерия (М. Медеши, М. Кањух и М. Павлович), Р. Керестур, 1967.

Зла жена, Стерија (М. Међеши, М. Кањух и М. Павловић, Р. Крстур, 1967.

Женідба, Гоголь, госцоване у Прешове, (Словачка), 1970.

Женидба, Гоголь, гостовање у Прешову (Словачка), 1970.

ДРАМЕ:

1. *Остаци у себе*, 1971.
2. *Наволайце 316–24 (Телефон мой приятель)*, 1973.
3. *Вистата коніца*, 1974.
4. *Бабки зоз слами*, 1985.
5. *Ровняцки соблазні*, 1988.
6. *Агафия старого попа дзивка*, 1988.
7. *Мистични образы шестри Мариям*, 1988.
8. *Наталка дзивче хторе любело коні*, радио драма, 1988.
9. *Наталка кральовна пешацкага острова*, радио драма, 1989.
10. *Наталка гледа Дону*, радио драма, 1990.
11. *Наталка на Жобрачай гори*
12. *Наталка, птица бабица*
13. *Наталка на буджацким мосце*
14. *Наталка на журку у баби Юли*
15. *Масонка з Куртогого шору*, монодрама, 2002.
16. *Масонка на покути у Европи*, монодрама, 2002.
17. *Далеко гвозда Габура*, 2003.
18. *Два карти за Єрусалим*, 2004.
19. *Лапане пилота*, 2005.
20. *Илия опозиция*, монодрама, 2005.
21. *Марка Збенгњевчарка*, монодрама, 2006.
22. *Сказка о швіньскай бундаві*, монодрама 2006.
23. *Теди кед Макай ходзел гу Ирини* (2008.)

Два карти за Єрусалим, Папгаргай,
Прешов Р. Керестур, 2003.

Две карти за Јерусалим, Папхархаји,
Прешов, Р. Крстур, 2003.

Ровняцки соблазні, Папгаргай,
Р. Керестур, 1995.

Равничарске саблазни, Папхархаји,
Р. Крстур, 1995.

ПРЕКЛАДИ ДРАМСКИХ ТВОРОХ:

1. Славомир Мрожек: *Полицае*, 1969.
2. Питер Юстинов: *Романов и Дюлиєта*, 1971.
3. Гордан Михіч: *Жовта*, 1974.
4. Владимир Коростильов: *Варшавски аларм*, 1978.
5. Александар Обренович: *Дзира*, 1987.

ПРЕВОДИ:

1. Славомир Мрожек, *Полицајци*, 1969.
2. Питер Јустинов: *Романов и Ђулијета*, 1971.
3. Гордан Михіч: *Жута*, 1974.
4. Владимир Коростильов: *Варшавски аларм*, 1978.
5. Александар Обренович: *Рупа*, 1987.

Телефон, мой приятель, Папгаргай (режия М. Канюх),
(Г. Бабич, и З. Павлович), Н. Сад, 1982.

Телефон, мој пријатељ, Папхархаји (режија М. Кањух),
(Г. Бабић и З. Павловић), Н. Сад, 1982.

Статија у новинама
„Руске слово”, 1970.
Чланак у новинама
„Руске слово”, 1970.

Две карти за Јерусалим, Папхарграї,
(Т. Тимко, Е. Неради и М. Зазуляк) Р. Керестур, 2000.
Две карти за Јерусалим, Папхархай
(Т. Тимко, Е. Неради и М. Зазуљак), Р. Крстур, 2000.

ГЛУМЕЛ:

1956. Ј. С. Поповић: *Зла жена* (Срета), у Новим Садзе
1956. Ј. С. Поповић: *Покондирена тиква* (Ружичич), у Вербаше
1957. М. В. Гоголь: *Женидба* (Подколесин), у Вербаше
1957. Б. Дъордевич: *Хижка на угле* (Мича), у Вербаше
1960. М. В. Гоголь: *Женидба* (Подколесин), у Новим Садзе
1961. Михајло Ковач: *Ораче* (Баран), у Новим Садзе
1966. Максим Горки: *На дну* (Сатин), у Руским Керестуре
1970. Славомир Мрожек: *Полицаје* (Провокатор), у Новим Садзе

УЛОГЕ:

1956. Ј. С. Поповић: *Зла жена* (Срета), Нови Сад
1956. Ј. С. Поповић: *Покондирена тиква* (Ружичич), Врбас
1957. Н. В. Гоголь: *Женидба* (Потколоесин), Врбас
1957. Б. Ђорђевич: *Кућа на углу* (Мића), Врбас
1960. Н. В. Гоголь: *Женидба* (Потколоесин), Нови Сад
1961. Михајло Ковач: *Орачи* (Бран), Нови Сад
1966: Максим Горки: *На дну* (Сатин), Руски Крстур
1970. Славомир Мрожек: *Полицајци* (Провокатор), Нови Сад

Агафия старог попа дзивка, Папхарграї
(А. Кучеренка и И. Стропковски), Прешов (Словачка), 1993.
Агафия старог попе ћерка, Папхархай
(А. Кучеренка и И. Стропковски), Прешов (Словачка), 1993.

Женідба, Гоголь, Шид, 1977.

Женидба, Гоголь, Шид, 1977.

РЕЖИРАЛ:

1960. Н. В. Гоголь: Женідба, Нови Сад
1962. Б. Нушич: Фрагменти з Автобіографії, Руски Керестур
1964. А. П. Чехов: Злонамирнік, Руски Керестур
1964. А. П. Чехов: Гиург'я, Руски Керестур
1964. Б. Ласкин: Двоме товарише, Руски Керестур
1964. Й. Осек: Нащива, Руски Керестур
1965. Й. С. Попович: Зла жена, Руски Керестур
1965. А. П. Чехов: Питанки, Руски Керестур
1965. Б. Нушич: Аналфабета, Руски Керестур
1967. Б. Нушич: Подозрива особа, Руски Керестур
1968. Й. С. Попович: Зла жена, Руски Керестур
1969. Н. В. Гоголь: Женідба, Руски Керестур
1970. О. Коломиєць: Фараони, Руски Керестур
1972. Мирон Канюх: Концерт за пса и шмееце, Нови Сад
1975. Іордан Михич: Жовта, Нови Сад
1975. Кита Буачидзе: Провинційна дзивка, Руски Керестур
1977. Н. В. Гоголь: Ревізор, Руски Керестур
1978. Любомир Симович: Чудо у Шаргане, Нови Сад
1979. Владімир Коростильов: Варшавски аларм, Нови Сад
1979. Мілица Новкович: Камень за под главу, Шид
1979. Дю. Папгаргай: Вистата коніца, Руски Керестур
1983. Михайло Ковач: Ораче, ораче, Руски Керестур
1985. Станіслав Стратієв: Автобус, Нови Сад
1986. Борислав Пекич: На шаленім билим каменю (Генерале и У Едену на востоку), Руски Керестур
1988. Александр Островски: Лес, Руски Керестур
1988. Борислав Пекич: У Едену на востоку, Руски Керестур
1991. Ян Ілек: Мой дворец, Нови Сад
1991. Миленко Вучетич: Любница, перша особа множини, Нови Сад 1992. Борислав Пекич: Обешеняк, Нови Сад
1995. Дю. Папгаргай: Ровняцки соблазні, Руски Керестур
2000. Дю. Папгаргай: Два карти за Ерусалим, Руски Керестур
2003. Дю. Папгаргай: Масонка зоз Куртого шора, Руски Керестур
2003. Дю. Папгаргай: Масонка, а аж з Коцуря (Масонка на покути у Европи), Руски Керестур
2006. Дю. Папгаргай: Марка Збегньовчарка, Руски Керестур

Чудо у Шаргану, Симович (А. Бучко и М. Рамач), Н. Сад, 1978.

Чудо у Шаргану, Симович (А. Бучко и М. Рамач), Н. Сад, 1978.

Чудо у Шаргану, Симович
(М. Канюх, М. Біндас и М. Павлович) Н. Сад, 1978.

Чудо у Шаргану, Симович
(М. Канюх, М. Біндас и М. Павлович), Н. Сад, 1978.

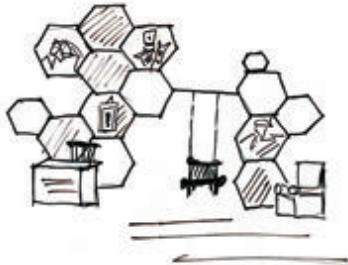

Вистата коница, Папгаргай
(М. Скубан и А. Рац), Р. Керестур, 1979.

Уморна коњица, Папхархаји
(Н. Скубан и А. Рац), Р. Крстур, 1979.

Скица сценографиј за *Вистату коницу*,
Папгаргай, Р. Керестур, 1979.

Сценографска скица за *Уморну коњицу*,
Папхархаји, Р. Крстур, 1979.

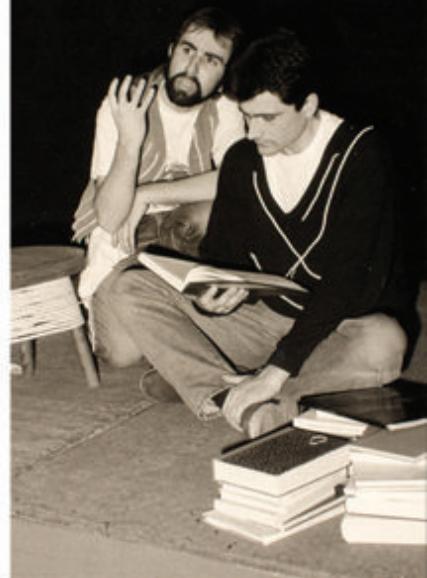

РЕЖИЈЕ

1960. М. В. Гоголь: *Женидба*, Нови Сад
1962. Б. Нушић: *Фрагменти из Автобиографије*, Руски Крстур
1964. А. П. Чехов: *Злонамерник*, Руски Крстур
1964. А. П. Чехов: *Хирургија*, Руски Крстур
1964. Б. Ласкин: *Два друга*, Руски Крстур
1964: Ј. Осек: *Посета*, Руски Крстур
1965. Ј. С. Поповић: *Зла жена*, Руски Крстур
1965. А. П. Ђехов: *Просидба*, Руски Крстур
1965. Б. Нушић: *Аналфабета*, Руски Крстур
1967. Б. Нушић: *Сумњиво лице*, Руски Крстур
1968. Ј. С. Поповић: *Зла жена*, Руски Крстур
1969. М. В. Гоголь: *Женидба*, Руски Крстур
1970. О. Коломијец: *Фараони*, Руски Крстур
1972. Мирон Кањух: *Концерт за пса и смеће*, Нови Сад
1975. Гордан Михић: *Жута*, Нови Сад
1975. Кита Ђуачидзе: *Девојка из провинције*, Руски Крстур
1977. М. В. Гоголь: *Ревизор*, Руски Крстур
1978. Љубомир Симовић: *Чудо у Шаргану*, Нови Сад
1979. Владимир Коростиљов: *Варшавски аларм*, Нови Сад
1979. Милица Новковић: *Камен за под главу*, Шид
1979. Ђура Папхархаји: *Уморна коњица*, Руски Крстур
1983. Михајло Ковач: *Орачи, орачи*, Руски Крстур
1985. Станислав Стратијев: *Автобус*, Нови Сад
1986. Борислав Пекић: *На лудом белом камену (Генерали и у Едену на истоку)* Руски Крстур
1988. Александар Островски: *Шума*, Руски Крстур
1988. Борислав Пекић: *У Едену на истоку*, Руски Крстур
1991. Јан Јилек: *Мој дворац*, Нови Сад
1991. Миленко Вучетић: *Љубица, прво лице множине*, Нови Сад
1992. Борислав Пекић: *Обешењак*, Нови Сад
1995. Ђура Папхархаји: *Равничарске саблази*, Руски Крстур
2000. Ђ. Папхархаји: *Две карте за Јерусалим*, Руски Крстур
2003. Ђ. Папхархаји: *Масонка са Куртог шара*, Р. Крстур
2003. Ђ. Папхархаји: *Масонка, чак из Куцуре (Масонка на поклоњењу у Европи)*, Руски Крстур
2006. Ђ. Папхархаји: *Марка Збехњовчарка*, Руски Крстур

Обешењак, Пекић
(М. Зазуљак и С. Орос),
Р. Керестур, 1992.

Обешењак, Пекић,
(М. Зазуљак и С. Орос),
Р. Крстур, 1992.

Агафија старога попа дžивка,
Папгаргай, Прешов (Словачка), 1993.

Агафија, старога попе ћерка,
Папхархаји, Прешов (Словачка), 1993.